

Hoofdstuk 89

Lieve kleinkinderen,

Wat deden de mensen vroeger toen er nog geen radio, televisie en internet was? Na een hele dag hard werken zaten ze 's avonds rond het haardvuur elkaar verhalen te vertellen. Eén van die oude verhalen ging over een rover, die als vrouw verkleed op een eenzame boerderij voor de nacht om onderdak vroeg. Tijdens het avondeten vond de knecht dat die oude vrouw zich zo 'kerelachtig' gedroeg. Na het eten deelde hij zijn zorgen met de boer. Toen ze later allemaal rond het haardvuur zaten, ging de boer staan en haalde een schaal met appels uit de kelder. Naar elke persoon gooide hij een appel en 'per ongeluk' gooide hij die appel een beetje verkeerd naar dat oude vrouwtje. In plaats dat zij haar knieën uit elkaar deed, om met haar rok die appel te vangen, klemde zij als een man haar knieën tegen elkaar aan. En ja, de appel viel op de grond, naast haar stoel.

De knecht, die in een bedstee in de stal bij de koeien sliep, legde onder zijn dekens een jas, gevuld met hooi en verstopte zich in het donker tussen de koeien. Midden in de nacht verscheen dat oude vrouwtje, met een mes in haar hand. Hij, ja het was inderdaad een kerel, liep naar de bedstee toe en zei, terwijl hij in die pop stak: 'Dat is één!' Het verhaal liep goed af. De rover werd gepakt en zijn maten kwamen voor de dichte, goed gebarricadeerde deur.

Hoofdstuk 89 - Michal, de koningsdochter - 1 Samuël 19

Weer gingen dagen en weken voorbij en deed David zijn normale werk in het koningshuis van Saul. Nog steeds was hij kind aan huis bij de koning. Nog steeds ging hij als het nodig was met zijn soldaten de vijand tegemoet en voor het oog van de mensen was hij nog steeds de gunsteling van de koning. Maar David zelf wist beter.

Sinds Saul hem naar het leven had gestaan, was er tussen hen iets veranderd. Ja, iets wat nooit weer goed gemaakt kon worden. Koning Saul deed wel net alsof er niets gebeurd was, maar diep in z'n hart was hij bang voor David en omdat hij bang voor David was, haatte hij hem.

Hij had nog maar één gedachte en dat was: hoe kan ik ervoor zorgen dat David op een fatsoenlijke manier sterft? Hem zelf met een speer doodgooien, zoals hij tijdens die driftbui geprobeerd had te doen, nee dat kon niet weer. Maar elke keer wanneer hij David erop uitstuurde om te vechten tegen zijn vijanden, hoopte hij dat David zou sneuvelen. Maar na elke veldtocht kwam David gezond en wel terug en werd hij door iedereen met eer overladen. Het leek wel alsof

geen wapen hem kon raken. Net alsof God zelf een schild boven zijn hoofd hield. En dat was dezelfde God die hem had verworpen....

Saul kreeg ineens een idee, maar zo vals als je van een koning **niet** zou verwachten. Daar was nog altijd die oude kwestie van Merab, zijn oudste dochter die zou trouwen met de man die reus Goliath had verslagen. David had 'deze prijs' eerlijk gewonnen, maar omdat hij toen nog zo jong was, was het er niet van gekomen. Nu begon koning Saul er zelf over.

'Luister David,' zei hij, 'mijn oudste dochter wil ik jou tot vrouw geven. Maar dan moet je eerst bewijzen dat je in mijn dienst je heldhaftigheid blijft tonen en voor de Heer ten strijde trekt.'

Hij trok daarbij een gezicht alsof hij heel graag David als schoonzoon wilde hebben. Het was inderdaad een grote eer om met de dochter van de koning te trouwen, maar David vertrouwde het niet. Wanneer koning Saul zo vriendelijk sprak, dan stak er meestal iets achter. En bovendien, waarom moest hij nu nog eens zijn dapperheid bewijzen? Hij had de reus toch al verslagen. Dat was toch bewijs genoeg? Onverschillig antwoordde David: 'Ach koning, wie ben ik? En ook mijn familie uit de stam van Juda is niet belangrijk. Het lijkt mij niet goed dat ik uw schoonzoon word. Nee, dit moet maar niet.'

Koning Saul drong niet verder aan. Het speet hem wel, want het was zijn bedoeling geweest dat David bij een doldrieste aanval op zijn vijanden het leven zou laten.

Omdat David voor de eer bedankte gaf koning Saul zijn oudste dochter Merab aan een andere man tot vrouw. En dat viel David toch tegen. Die dag toen hij reus Goliath versloeg, beloofde Saul alles. Maar nu het zover was brak hij zijn woord.

Zo leek dit gemene plan van koning Saul zijn doel te hebben gemist. Maar niet lang daarna kreeg Saul opnieuw een kans om zijn kwade plannen ten uitvoer te brengen. Hij had nog een dochter. Zij heette Michal. Op zekere dag vertelden zijn knechten hem dat zijn dochter Micha verliefd was op David en heel graag met hem wilde trouwen. Dit was *de kans* voor Saul om David te laten doden.

Diep in zijn hart kon Saul David wel vermoorden.

‘Lieve dochter Michal, natuurlijk mag jij met David trouwen. Graag zelfs!’
Vader Saul had zelf niet eens door hoe vals en gemeen zijn plan was. Hij wist dat David liever niet zijn schoonzoon wilde worden. Maar daar had hij zijn knechten voor om David om te praten!

‘Zeg tegen David dat hij geen bruidsschat hoeft te betalen. Ik neem genoeg met de dood van honderd Filistijnen. Laat hem dat bewijzen en ik geef hem mijn jongste dochter tot vrouw.’

En David liet zich ompraten. Het was toch ook een hele eer om de schoonzoon van de koning te worden. Op zekere dag trok hij met een klein groepje krijgshaftige soldaten de grens over. Een leger van de Filistijnen kwam op hen af. Maar David en zijn mannen wonnen ook deze veldslag en geen honderd, maar zelfs tweehonderd Filistijnse soldaten bleven dood achter op de grond liggen.

Zo gingen David en zijn mannen terug naar de koningsstad. Koning Saul zette een vriendelijk gezicht, toen David hem het bewijs van zijn overwinning bracht, maar diep in zijn hart kon hij David wel vermoorden. Nu was alles verloren. Die zoon van Isaï was ook nu weer levend uit de strijd teruggekomen....

Niet lang daarna trouwde het jonge paar en werd David officieel de schoonzoon van koning Saul.

Weer leek het voor het oog van de mensen dat koning Saul en David het heel goed met elkaar konden vinden. Wie zou op zo’n blijde bruiloft ook denken aan de alles vergiftigende achterdocht van de koning jegens zijn schoonzoon David? Dat zijn haat zo groot was dat hij hem wilde doden?

Erg lang kon Saul zijn schijnheilige vriendelijkheid niet volhouden. Tegen zijn vrienden en ook tegen zijn zoon Jonathan begon hij erover te spreken dat die David dood moest.... Als de Filistijnen het dan niet deden, dan zou hij het zelf wel doen.

Toen kroonprins Jonathan dit van zijn vader hoorde, ging hij rechtop staan en zei: ‘Koning, doe uw dienaar David toch geen kwaad. Hij heeft u toch ook geen kwaad gedaan. Integendeel, hij heeft u grote diensten bewezen. Hij heeft met gevaar voor eigen leven zelfs reus Goliath verslagen. De Heer heeft Israël die dag een grote overwinning gegeven. U was daar zelf bij en u was toen heel erg blij. Waarom zou u nu onschuldig bloed vergieten door David te doden? Daar is helemaal geen reden voor.’

Kon Jonathan met deze woorden de naderende waanzin van zijn vader keren? Het leek er wel op, want ineens veranderde het gezicht van Saul en met zijn hand omhoog geheven zwoer hij een dure eed: ‘Zo waar de Heer leeft, David zal niet worden gedood!’

Zo kon David in het koningshuis van Saul blijven wonen. Alles leek weer goed te gaan. Maar het was slechts voor korte duur.

De Filistijnen vielen het land weer binnen en David ging met zijn soldaten het gevecht met hen aan. Zoals alle vorige keren won David ook deze keer. Weer werd hij met veel enthousiasme door de bevolking binnengehaald. Saul, die het zag, kon het niet uitstaan en weer laaide zijn woede in alle hevigheid op. Weer probeerde hij David met zijn speer te doden en voor de tweede keer kon David ternauwernood aan zijn toorn ontkomen. Hij vluchtte naar zijn eigen huis op de stadsmuur waar hij met zijn vrouw Michal woonde.

Diezelfde avond stuurde koning Saul soldaten naar Davids huis. Ze hadden de opdracht om de deur van het huis goed in de gaten te houden. Hij mocht gedurende de nacht niet ontsnappen. De volgende ochtend moesten ze David gevangen nemen en naar de koning brengen. En dan zou hij sterven.... Saul vond het wel jammer voor zijn dochter Michal, maar na de eerste schrik zou ze het wel begrijpen. Het ging om zijn troon, om kroonprins Jonathan, om de toekomst van zijn koninkrijk. Misschien zou ze eerst wel boos op haar vader zijn omdat hij David gedood had, *maar het kon niet anders....*

Maar Michal, de dochter van Saul kon die nacht niet slapen. Terwijl David sliep hoorde zij de voetstappen van de soldaten aan de voorkant van hun huis. Ze begreep wat dat betekende: er stond een wacht voor de deur en morgenvroeg zouden ze haar man David gevangen nemen. Zo ver was het dus nu gekomen.... Haar eigen vader wilde David ombrengen. Maar als haar vader dacht dat zij het met hem hield, dan had hij het mis! *Zij zou haar man redden.* Ook al was het midden in de nacht en aardedonker, hij moest nu vluchten.

Graag had ze hem nog een nacht bij haar gehad, maar dat kon niet. Het ging nu om zijn leven.

Michal maakte haar man wakker en nam hem mee naar boven, naar de achterkant van hun huis. Daar was een smal raam dat over de velden uitzag.

Michal laat haar man David ontsnappen.

Net zoals lang geleden Rachab in de stad Jericho de verkenners van Jozua had laten vluchten, zo liet ook Michal nu aan een lang stuk touw haar man ontkomen aan de soldaten van haar vader. Michal huilde toen ze afscheid van elkaar namen. Bij het open venster hoorde ze het geluid van zijn lichte voetstappen. David verdween in de duisternis. Wanneer zou ze haar man weerzien?

Toen David vertrokken was, nam Michal de terafim, een afgodsbeeld en legde dat op het bed waar haar man geslapen had. Op de houten kop plakte ze haar van een geit en daarna legde ze er een deken overheen. In de donkere slaapkamer leek het net een man die met zijn haar boven de dekens uitkwam.

De volgende ochtend in alle vroegte klopten de soldaten op de deur. Michal zelf deed open.

Kalm zei ze: ‘Wat willen jullie hier al zo vroeg in de morgen?’

De officier schaamde zich een beetje toen hij antwoordde: ‘In opdracht van de koning moeten wij David naar hem toebrengen.’

‘Dat treffen jullie niet,’ antwoordde ze boos, ‘want mijn man is ziek. Hij ligt op bed.’

De officier wist niet hoe het nu verder moest. Hier had hij geen rekening mee gehouden. Maar ziek is ziek. Hij moest maar terug naar de koning en hem vragen wat er nu moest gebeuren.

Toen de soldaten wegmarcheerden kon Michal haar lachen nauwelijks inhouden. Nu zouden ze pas morgen terugkomen en dan was David al lang de grens over. En wanneer haar vader haar niet wilde geloven, nu dan mocht die onnozele officier best even om het hoekje van de slaapkamerdeur kijken.

Maar zo gemakkelijk kwam Michal die ochtend er toch niet vanaf. Toen koning Saul hoorde dat David ziek was, werd hij nog kwader. Wat dachten ze wel niet? Hij had gezegd dat ze die zoon van Isai bij hem moesten brengen en nu kwamen ze zonder hem terug! Was hij ziek? Hoe wisten zijn soldaten zeker dat Michal hen niet voor de gek had gehouden? Hadden ze David ziek op bed zien liggen? Nee, natuurlijk niet. Ze moesten terug en ogenblikkelijk! En was David echt ziek, nu dan haalden ze hem maar op met bed en al. De koele ochtendwind zou hem geen kwaad doen. En daar kwam bij: deze ochtend nog zou hij toch sterven!

Weer klopte de officier op de deur van het huis van Michal.

‘Zo,’ zei ze hooghartig, ‘jullie geloofden mij niet?’

‘Jawel,’ stamelde de officier, ‘maar in opdracht van de koning moeten we uw man met bed en al meenemen.’

Dit had ze niet van haar vader verwacht. Wat moest hij David haten dat hij deze opdracht aan zijn soldaten gegeven had.

Met en spottende buiging zei ze: ‘Wilt u binnenkomen? Dan ga ik u voor naar de slaapkamer.’

Even later stond de officier met het blote zwaard in zijn hand midden in de slaapkamer. Nadat hij gezien had dat er een man in het bed lag, zei hij tegen zijn soldaten: ‘Pak het bed op.’

Vier soldaten pakten elk een hoek en tilden het matras op. Maar nu hun ogen beter aan het donker van de slaapkamer gewend waren zagen ze dat het niet David was die in dat bed lag. Ze lieten het matras weer zakken, trokken de deken eraf en zagen dat in plaats van David er een dode god lag, met geitenhaar op zijn hoofd geplakt.

Een kort moment waren de soldaten blij. David was niet thuis. Dan zou straks de koning hun niet de opdracht kunnen geven om David te doden. Maar direct daarna werden ze bang voor de koning. Hoe zou straks zijn reactie zijn?

Natuurlijk was koning Saul niet best te spreken. Direct moest zijn dochter Michal bij hem komen.

Michal moest direct bij haar vader komen.

Streng sprak hij haar toe. Begreep ze dan niet dat een dochter altijd de kant van haar vader moest kiezen? Moest zij nu David helpen die hem van de troon wilde stoten! En wanneer hij de kans zou krijgen, hij zelfs hun hele familie zou uitroeien. Dacht zij dan niet aan haar vader en aan haar broer Jonathan? Het ging toch om hun toekomst?

Michal stond heel bedeesd voor haar vader en heel zachtjes, bijna niet verstaanbaar, zei ze: ‘Vader, ik moest wel. Hij zei tegen me: ‘Help mij ontsnappen.’ Daarna zette hij zijn zwaard op mijn borst. Moest ik mij laten doden?’

Koning Saul was zo verblind door haat dat hij deze onzinnige leugen van zijn dochter geloofde.

Zo redde Michal het leven van haar man, die zij lief had. Toen zij elkaar veel jaren later, weer zagen, was alles heel anders en kon het nooit weer zo worden als het in deze dagen was geweest, de tijd van hun eerste liefde.